

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **INCHEBA PRAHA spol. s r. o.**, se sídlem Areál Výstaviště 67, Praha 7, zastoupený JUDr. Jiřím Římallem, advokátem se sídlem Areál Výstaviště 67, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Generální ředitelství Hasičského záchranného sboru České republiky**, se sídlem Kloknerova 26, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 7. 2013, č. j. 7 A 175/2010 - 51,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 7. 2013, č. j. 7 A 175/2010 - 51, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Generálního ředitelství Hasičského záchranného sboru České republiky, ze dne 27. 8. 2010, č. j. MV-80497-18/PO-C-2009, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 16 922 Kč do šedesáti (60) dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Jiřího Římalu, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Průběh dosavadního řízení

Hasičský záchranný sbor hlavního města Prahy provedl ve dnech 17. 3. a 24. 3. 2009 podle § 31 odst. 1 písm. a) a h) a § 35 písm. a) a c) zákona č. 133/1985 Sb., o požární ochraně, v rozhodném znění (dále jen „zákon o požární ochraně“), v rámci státního požárního dozoru tzv. tematickou kontrolu s cílem prověřit dodržování povinností stanovených předpisy o požární ochraně u kontrolovaného subjektu (žalobce) v rozsahu stanoveném programem kontroly, a to v souvislosti s požárem se škodou přesahující dle správního orgánu částku 500 000 000 Kč, který vznikl dne 16. 10. 2008 krátce po 19.00 hod. v prostoru stánku společnosti

EUR-MED, a.s. v rámci výstavy Pragodent 2008 v levém křídle Průmyslového paláce, Výstaviště 67, Praha 7. Výsledky a závěry z kontroly byly shrnuty v zápise ze dne 2. 4. 2009, č. j. HSAA-2903-562/ODP2-2009, k němuž žalobce zaslal dne 20. 4. 2009 své vyjádření. Na základě zjištěných skutečností dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že ze strany žalobce nebyly splněny zákonné povinnosti na úseku požární ochrany, a proto oznámením ze dne 5. 8. 2009, č. j. HSAA-2903-1439/ODP2-2009, zahájil se žalobcem správní řízení. Rozhodnutím ze dne 5. 10. 2009, č. j. HSAA-2903-1690/ODP2-2009, správní orgán I. stupně následně dle § 76 odst. 1 písm. c) a k) zákona o požární ochraně žalobci uložil pokutu ve výši 200 000 Kč pro porušení povinností podle § 6 odst. 1 písm. b) a § 16 odst. 1 a 2 téhož zákona a stanovil povinnost k náhradě nákladů správního řízení ve výši 1000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, na jehož základě žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 2. 2010, č. j. MV-80497-5/PO-2009, napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc mu vrátil k novému projednání.

Dne 7. 5. 2010 vydal správní orgán I. stupně ve věci nové rozhodnutí č. j. HSAA-2011-623/ODP2-2010, kterým žalobci za porušení povinností stanovených v § 6 odst. 1 písm. b), § 16 odst. 1 a 2 zákona o požární ochraně, jimiž byly dle správního orgánu naplněny skutkové podstaty správních deliktů dle § 76 odst. 1 písm. c) a k) zákona o požární ochraně, opět uložil pokutu ve výši 200 000 Kč a stanovil povinnost k náhradě nákladů správního řízení ve výši 1000 Kč. Dne 21. 6. 2010 vydal správní orgán I. stupně ve smyslu § 70 správního řádu opravné rozhodnutí č. j. HSAA-2011-1312/ODP2-2010, neboť zjistil textovou chybu v odkazu na právní předpis v bodě 4. výroku rozhodnutí I. stupně ze dne 7. 5. 2010.

Dle uvedeného rozhodnutí I. stupně ze dne 7. 5. 2010, ve znění citovaného opravného rozhodnutí, se INCHEBA PRAHA spol. s r. o. (tj. žalobce) konkrétně dopustila následujících správních deliktů:

„1. svým jednáním naplnila skutkovou podstatu správního deliktu podle § 76 odst. 1 písm. k) zákona o požární ochraně tím, že jako provozovatel objektu Průmyslového paláce, Areál Výstaviště, Praha 7, od vydání Technické zprávy – zajištění požární ochrany PRAGODENT 2008 v říjnu 2008 a při organizování výstavní akce „PRAGODENT 2008“, která se připravovala od 10.00 hod. dne 13. 10. 2008 do 9.00 hod. dne 16. 10. 2008 a konala se dne 16. 10. 2008 od 9.00 hod do 19.00 hod. (dále jen „VÝSTAVA PRAGODENT 2008“) nedodržela, na základě zjištění při tematické kontrole ve dnech 17. 3. a 24. 3. 2009, uvedených v zápise z kontroly pod č. j. HSAA-2903-562/ODP2-2009, stanovené podmínky požární bezpečnosti provozovaných činností, neboť v době před zahájením VÝSTAVY PRAGODENT 2008 nezajistila seznámení manažera VÝSTAVY PRAGODENT 2008 Ing. M. B. s Technickou zprávou - zajištění požární ochrany PRAGODENT z října 2008, kterou zpracoval p. C., v platném znění, čímž nebyla dodržena stanovená podmínka požární bezpečnosti podle § 6 odst. 1 písm. b) zákona o požární ochraně a podle čl. II. písm. i) Požárního řádu pro výstavní objekty Výstaviště z ledna 2003, který zpracoval p. Z., kde se uvádí: „Před zahájením výstavní akce musí být zajištěna s celým výstavním personálem důkladná instruktaž z Technické zprávy PO o požárním riziku a nutných preventivních opatřeních k zajištění požární ochrany“;

2. svým jednáním naplnila skutkovou podstatu správního deliktu podle § 76 odst. 1 písm. c) zákona o požární ochraně tím, že jako provozovatel objektu Průmyslového paláce, Areál Výstaviště, Praha 7, od vydání Technické zprávy - zajištění požární ochrany PRAGODENT v říjnu 2008 a při organizování VÝSTAVY PRAGODENT 2008 nezabezpečila podle zjištění při tematické kontrole ve dnech 17. 3. a 24. 3. 2009, uvedených v zápise z kontroly pod č. j. HSAA-2903-562/ODP2-2009, pravidelné školení o požární ochraně pracovníků poradatelské služby P. B., J. S., V. L., J. V., D. N. a A. Š. podle § 16 odst. 1 a 2 zákona o požární ochraně a ustanovení § 23 odst. 1 písm. c) vyhlášky č. 246/2001 Sb., o stanovení podmínek požární bezpečnosti a výkonu státního požárního dozoru (vyhláška o požární prevenci), neboť měla povinnost zabezpečit pravidelné školení zaměstnanců o požární ochraně, avšak tyto pracovníci poradatelské služby nebyli seznámeni prostřednictvím osoby s požadovanou odbornou způsobilostí ve smyslu § 16a odst. 1 písm. c)

pokračování

zákona o požární ochraně s požárním řádem, požárními poplachovými směrnicemi, požárním evakuačním plánem a Technickou zprávou - zajištění požární ochrany PRAGODENT z října 2008, kterou zpracoval p. C., v platném znění, obsahujícími podmínky požární bezpečnosti při činnostech vykonávaných na pracovišti;

3. *svým jednáním naplnila skutkovou podstatu správního deliktu podle § 76 odst. 1 písm. c) zákona o požární ochraně tím, že jako provozovatel objektu Průmyslového paláce, Areál Výstaviště, Praha 7, od vydání Technické zprávy - zajištění požární ochrany PRAGODENT v říjnu 2008 a při organizování VÝSTAVY PRAGODENT 2008 nedodržela podle § 6 odst. 1 písm. b) zákona o požární ochraně podle zjištění při tematické kontrole ve dnech 17. 3. a 24. 3. 2009, uvedených v zápisě z kontroly pod č.j. HSAA-2903-562/ODP2-2009, stanovené podmínky požární bezpečnosti provozovaných činností podle čl. 2.3 bodu 11 Směrnice pro organizaci a provádění požární ochrany z října 2002, kde se stanoví, že vedoucí zaměstnanci zajišťují, aby externí pracovníci, kteří dočasně vykonávají pracovní úkoly na pracovištích společnosti, byli před zahájením prací prokazatelně seznámeni s předpisy o PO platnými ve společnosti, a podle čl. V bod 3 posledního odstavce Technické zprávy - zajištění požární ochrany PRAGODENT z října 2008, kterou zpracoval p. C., v platném znění, kde je uvedeno: „Se všemi požadavky uvedenými v této TZ a zásadami požární bezpečnosti je nutno seznámit všechny zúčastněné vystavovatele i ostatní dotčené osoby (např. požární hlídku, pořadatele, subdodavatele služeb po dobu výstavy apod.)“, když INCHEBA PRAHA s.r.o. nezajistila seznámení pracovníků společnosti EUR-MED, a.s. a společnosti P.A.P.S.T., s.r.o. s touto Technickou zprávou - zajištění požární ochrany PRAGODENT z října 2008;*

4. *svým jednáním naplnila skutkovou podstatu správního deliktu podle § 76 odst. 1 písm. k) zákona o požární ochraně tím, že jako provozovatel objektu Průmyslového paláce, Areál Výstaviště, Praha 7 při organizování VÝSTAVY PRAGODENT 2008 nedodržela podle zjištění při tematické kontrole ve dnech 17. 3. a 24. 3. 2009, uvedených v zápisě z kontroly pod č.j. HSAA-2903-562/ODP2-2009, stanovené podmínky požární bezpečnosti provozovaných činností, kdy dodavatel stánku společnosti EUR-MED, a. s. doklady o ověřených vlastnostech materiálů stánku z hlediska jejich hořlavosti a požární odolnosti nepředložil a INCHEBA PRAHA s.r.o. zůstala v nečinnosti a tyto doklady si nevyžádala, čímž nebyla dodržena podle § 6 odst. 1 písm. b) zákona o požární ochraně stanovená podmínka požární bezpečnosti podle čl. II Technické zprávy - zajištění požární ochrany PRAGODENT z října 2008, kterou zpracoval p. C., v platném znění, v němž se uvádí: „V eventuelním výjimečném zřícení patrové expozice (vestavby patrového stánku) musí být konstrukce patra stánku a výstupní schodiště řešeny s průlehlými konstrukcemi materiálu třídy hořlavosti B (dle ČSN 730823) s požární odolností alespoň 15 minut a indexem šíření ohně po povrchu i_s , jako pro prostory U_i (tabulka 14 ČSN 730802), tedy i_s (mm.min⁻¹) s uvedením hodnot v tabulce“, a tímto svým jednáním naplnila skutkovou podstatu správního deliktu podle § 76 odst. 1 písm. k) zákona o požární ochraně;*

5. *svým jednáním naplnila skutkovou podstatu správního deliktu podle § 76 odst. 1 písm. k) zákona o požární ochraně tím, že jako provozovatel objektu Průmyslového paláce, Areál Výstaviště, Praha 7 při organizování VÝSTAVY PRAGODENT 2008 nedodržela podle zjištění při tematické kontrole ve dnech 17. 3. a 24. 3. 2009, uvedených v zápisě z kontroly pod č.j. HSAA-2903-562/ODP2-2009, stanovené podmínky požární bezpečnosti provozovaných činností, když nezajistila v době konání VÝSTAVY PRAGODENT 2008 dodržování zákazu umístování hořlavých kapalin a plynů v prostoru stánku společnosti EUR-MED, a.s., čímž nebyla dodržena stanovená podmínka požární bezpečnosti podle § 6 odst. 1 písm. b) zákona o požární ochraně stanovená v čl. V. bod 3 písm. k) Technické zprávy - zajištění požární ochrany PRAGODENT z října 2008, kterou zpracoval p. C., v platném znění, kde se uvádí: „Ve výstavních expozicích je zakázáno umísťovat hořlavé kapaliny a plyny, výbušné látky a další požárně nebezpečné nebo zdraví škodlivé materiály a látky.““*

Žalobce podal proti uvedenému rozhodnutí správního orgánu I. stupně opět odvolání, které již žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 8. 2010, č. j. MV-80497-18/PO-C-2009, zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ve znění opravného rozhodnutí, potvrdil.

Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze, v níž vznášel námitky proti jednotlivým vytykávaným skutkům a namítal nezákonnost rozhodnutí žalovaného.

Ve vztahu k 1. skutku žalobce uváděl, že vytykávaný skutek je rozdílný od skutku uvedeného v oznámení o zahájení správního řízení ze dne 5. 8. 2009, č. j. HSAA-2903-1439/ODP2-2009, který byl specifikován jako nezajištění školení Ing. M. B.. Žalovaný tak žalobci znemožnil v řízení navrhnout důkazy a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Sám pak nezjistil dostatečně stav věci, neboť jak plyne z protokolu o kolaudační prohlídce akce Pragodent 2008 ze dne 16. 10. 2008, Ing. B. byla s předmětnou technickou zprávou seznámena jako členka kolaudační komise.

Ve vztahu ke 2. skutku žalobce poznamenal, že zaměstnanci pořadatelské služby byli proškoleni v rozsahu § 16 odst. 1 a 2 zákona o požární ochraně, a dodal, že i pokud by jím provedené proškolení zaměstnanců nebylo provedeno plně v rozsahu požadovaném právními předpisy, nemohl by tím naplnit skutkovou podstatu správního deliktu podle § 76 odst. 1 písm. c) citovaného zákona. Tato skutková podstata dle žalobce směřuje k zabezpečení pravidelného proškolení zaměstnanců, a není možno ji tedy naplnit pouze dílčími pochybeními. Svou interpretací skutkové podstaty žalovaný porušuje oprávněný zájem žalobce ve smyslu § 2 odst. 3 správního řádu.

U 3. skutku žalobce mimo jiné namítal „zmatečnost“ výroku, který uvádí naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 76 odst. 1 písm. c) zákona o požární ochraně, ačkoliv odůvodnění směřuje patrně ke správnímu deliktu dle § 76 odst. 1 písm. k) téhož zákona. Tuto „zmatečnost“ přitom dle stěžovatele nelze přejít pouhým konstatováním žalovaného, že se jedná o zřejmou chybu. K samotnému skutku pak žalobce uvedl, že výklad žalovaného nepřipustně přesouvá povinnosti plynoucí z protipožárních předpisů pro vystavovatele (zde společnost EUR-MED, a.s.) na organizátora výstavy (žalobce) a klade mu za vinu porušení povinností, které neměl. Žalobce zejména poukázal na čl. X bod 7 přílohy k přihlášce na výstavu a poznamenal, že akceptací se přihláška stala smlouvou mezi žalobcem a vystavovatelem. Po přenechání vystavovacího prostoru je pak vystavovatel na pronajatém prostoru povinen dodržovat povinnosti na úseku požární ochrany. Žalobce dále odmítl výklad, podle něhož by sám měl seznamovat zaměstnance vystavovatele s předpisy a požadavky požární bezpečnosti a odkázal na § 5 zákona o požární ochraně.

Ve vztahu ke 4. skutku žalobce mimo jiné namítal, že i v tomto případě žalovaný na něj přenáší povinnosti, které mu nenáležely. Dle žalobce je smluvní povinností vystavovatele, aby předložil doklady o ověřených vlastnostech materiálů. Žalobce nemůže mít povinnost vyžadovat zmíněné doklady od dodavatele stánku společnosti EUR-MED, a.s., žalobce v daném případě učinil vše, co bylo v jeho silách a kompetenci. Žalobce dále zdůraznil, že smluvně přenechal výstavní prostor vystavovatelům, který je v tomto prostoru primárním subjektem povinností na úseku požární bezpečnosti. V opačném výkladu žalobce spatřoval porušení svých oprávněných zájmů ve smyslu § 2 odst. 3 správního řádu.

Pokud jde o 5. skutek, žalobce uvedl, že skutková zjištění žalovaného nemají oporu ve správním spise. Tematickou kontrolou nebylo zjištěno, že by hořlavé kapaliny a plyny, výbušné látky a další požárně nebezpečné nebo zdraví škodlivé materiály a látky byly umístěny ve výstavní expozici (tj. ve veřejném výstavním prostoru). Pokud takové látky byly umístěny v zázemí výstavního stánku, nemohl žalobce porušit citovanou povinnost; jedná se totiž o povinnost vystavovatele. Žalobce dále poznamenal, že z výrazu „nedodržuje“ uvedeného v § 76 odst. 1 písm. k) zákona o požární ochraně jasně plyne, že se musí jednat o trvalý nebo opakované porušování podmínek požární bezpečnosti. Dodržování uvedeného zákazu je však povinností vystavovatele. Žalobce totiž není oprávněn provádět kontrolu plnění povinností

pokračování

na úseku požární ochrany v prostorách užívaných třetí osobou (vystavovatelem na základě pronájmu výstavních prostor); toto oprávnění náleží pouze orgánu státního požárního dozoru.

Městský soud dospěl k závěru, že jednotlivé žalobní body nejsou důvodné a žalobu rozsudkem ze dne 25. 7. 2013, č. j. 7 A 175/2010 – 51, zamítl.

V odůvodnění svého rozhodnutí k námitce rozdílnosti 1. skutku městský soud uvedl, že v oznámení o zahájení řízení byl skutek definován tak, že žalobce „*nezajistil školení Ing. M. B. (dle poskytnutého popisu pracovní funkce z 30. 5. 2005 jde o vedoucího zaměstnance ve smyslu § 11 odst. 4 zákona 262/2006 Sb.) [...] tím, že nebyla seznámena např. s požárním řádem a další dokumentací, obsahující stanovení podmínek požární bezpečnosti*“. Pod vymezením jednotlivých jednání žalobce pak bylo uvedeno, že „*tím byla naplněna skutková podstata dle § 76 odst. 1 písm. c) a k) zákona o požární ochraně*“. Při porovnání skutkových vět z oznámení o zahájení řízení a z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dospěl městský soud k závěru, že rozdíl ve vyjádření je pouze odrazem upřesnění jednání žalobce, jak vyšlo najevo v průběhu správního řízení. Městský soud tedy shledal, že se jedná o tentýž delikt, spáchaný touž osobou a spatřovaný v neseznámení Ing. B. s technickou zprávou výstavy, jež byla součástí dokumentace vztahující se k požární bezpečnosti při pořádání výstavy Pragodent 2008. Pokud jde o posouzení toho, zda žalobce Ing. B. s technickou zprávou výstavy seznámil či nikoliv, městský soud konstatoval, že z protokolu o kolaudační prohlídce pro výstavu Pragodent 2008 ani z jiných materiálů vztahujících se k výstavě není možné dovodit, že by se Ing. B. s technickou zprávou výstavy seznámila, a žalobce ve správním řízení nepřinesl žádné jiné důkazy k prokázání svých tvrzení.

K vytykánému nezajištění školení pracovníků pořadatelské služby (2. skutek) městský soud ze správního spisu zjistil, že školení jmenovaných zaměstnanců před výstavou Pragodent 2008 zajišťoval V. Š., zaměstnanec žalobce. Ten byl proškolen k problematice požární ochrany dne 26. 6. 2008, obsah předmětného školení dokládá „*Pomůcka pro vstupní školení BOZP a PO nových pracovníků včetně vedoucích zaměstnanců*“, jejíž součástí je i „*Text ke školení o požární ochraně*“, který odkazuje na vyhlášku č. 21/1996 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona České národní rady o požární ochraně, a žádným způsobem se nezmiňuje o podmínkách požární bezpečnosti uvedených ve zmiňované technické zprávě. Městský soud se proto ztotožnil se závěrem žalovaného, že V. Š. nebyl způsobilý k provádění školení o požární ochraně pro jmenované zaměstnance, neboť vzhledem k obsahu proškolení, kterým sám prošel, nebyl odborně způsobilý ke školení dalších zaměstnanců. Závěr, že žalobce neprováděl školení zaměstnanců v oblasti požární bezpečnosti a naplnil tím skutkovou podstatu správního deliktu podle § 76 odst. 1 písm. c) zákona o požární ochraně, byl tedy dle městského soudu zcela na místě.

Pokud jde o námitku „zmatečnosti“ 3. bodu výroku správního orgánu I. stupně ze dne 7. 5. 2010 spočívající v záměně zákonných ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) a § 76 odst. 1 písm. k) zákona o požární ochraně, městský soud souhlasil s žalovaným, že jde o zřejmou chybu v psaní. Uvedená chyba přitom podle městského soudu nepůsobí zmatečnost rozhodnutí, neboť je z něho zřejmé, jakého správního deliktu se žalobce dopustil. Pokud jde o námitku žalobce, že nebyl povinen seznamovat pracovníky vystavovatelů s podmínkami požární ochrany, městský soud uvedl, že k povinnosti žalobce dle § 6 odst. 1 písm. a) citovaného zákona ve spojení s § 15 odst. 4 a § 27 odst. 1 vyhlášky o požární prevenci patřilo vydat mimo jiné Směrnici pro organizaci a provádění požární ochrany a předmětnou technickou zprávu. Z ustanovení technické zprávy pak plyne povinnost žalobce seznámit s ní jednotlivé vystavovatele a jejich pracovníky. Městský soud dále poznamenal, že jistě není vyloučeno, aby žalobce toto „*seznámení*“ zabezpečil tak, že ve smlouvě povinnost přeneše na jednotlivé vystavovatele; v posuzovaném případě však žalobce svou povinnost nijak nenaplnil. Odkaz žalobce na ustanovení přílohy k přihlášce na výstavu nepovažoval městský soud za případný, neboť uvádí pouze obecné podmínky požární ochrany a nadto se časově zcela míjí s technickou zprávou.

Pokud jde o námitku žalobce, že mu nelze přičítat odpovědnost za to, že vystavovatel (společnost EUR-MED, a.s.) nedodal doklady o ověřených vlastnostech materiálů stánku z hlediska požární ochrany (4. skutek), neboť žalobce tuto povinnost smluvně přenesl na vystavovatele, městský soud navázal na své závěry vyslovené v předchozím bodě. Městský soud předně připomněl, že žalobce je povinen zajistit dodržování podmínek požární bezpečnosti [§ 6 odst. 1 písm. b) zákona o požární ochraně], tyto podmínky byly konkretizovány mj. v technické zprávě. Z čl. X bodu 7 a čl. VIII bodu 5 všeobecných podmínek účasti (příloha přihlášky k výstavě) městský soud dále dovodil, že žalobce ponechal odpovědnost za kontrolu naplňování podmínek požární bezpečnosti na sobě a smluvně si k vymáhání jejich plnění vymínil i účinné nástroje, konkrétně možnost uzavřít stánek bez náhrady.

K námitce žalobce, že nebylo jeho povinností zajistit dodržování zákazu umístování nebezpečných látek v prostorách pronajatých vystavovatelem (5. skutek), městský soud odkázal na předchozí část odůvodnění a uvedl, že si žalobce uvedený zákaz explicitně vymínil v technické zprávě. Městský soud dále nesouhlasil s námitkou žalobce, že neměl možnost vymáhat plnění povinnosti v prostorech užívaných třetí osobou, neboť právo kontroly si žalobce s vystavovatelem sám smluvně dohodl ve všeobecných podmínkách výstavy. Městský soud rovněž odmítl i argument žalobce, podle něhož pojem „výstavní expozice“ nezahrnuje též zázemí výstavních stánků. Z hlediska požární bezpečnosti je nerozhodné, zda se nebezpečné látky nacházejí ve veřejném či neveřejném prostoru. I zázemí stánku je součástí výstavního prostoru, k němuž směřuje ochrana před požárním nebezpečím zabezpečovaná prostřednictvím citovaných právních předpisů. Stejně tak městský soud nepřisvědčil ani argumentu, že správní delikt podle § 76 odst. 1 písm. k) zákona o požární ochraně nelze naplnit jednorázovým porušením. Sloveso „nedodrží“ sice obvykle implikuje trvajících delikty, nicméně povaha porušení povinnosti (umístění nebezpečné látky) je sama o sobě trvajících charakteru. Městský soud tedy uzavřel, že popsáním jednáním žalobce mohl skutkovou podstatu správního deliktu podle § 76 odst. 1 písm. k) zákona o požární ochraně naplnit a také ji naplnil.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost, v níž namítal nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], resp. vady řízení před správními orgány, pro něž měl městský soud žalobou napadené rozhodnutí zrušit [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], a tyto námitky stěžovatel uplatňoval ve vztahu k jednotlivým skutkům, které měly zakládat naplnění skutkových podstat předmětných správních deliktů.

Ve vztahu k 1. skutku stěžovatel namítal, že městský soud nesprávně posoudil nezajištění školení Ing. M. B. jako skutkově totožné s neseznámením Ing. M. B. s technickou zprávou. Řízení bylo zahájeno pro podezření, že stěžovatel nezajistil školení Ing. M. B. v rozsahu § 16 odst. 1 a 2 zákona o požární ochraně, v čemž bylo spatřováno spáchání správního deliktu podle § 76 odst. 1 písm. c) téhož zákona. Následně, poté co stěžovatel doložil osnovu školení BOZP ze dne 2. 1. 2008 se seznamem proškolených pracovníků, v němž je uvedena i Ing. B., žalovaný v řízení o odvolání proti původnímu rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 5. 10. 2009 začal stěžovateli vytykat nový skutek spočívající v tom, že stěžovatel nedodržel stanovené podmínky požární bezpečnosti provozovaných činností, neboť v době před zahájením výstavy Pragodent 2008 (tedy v říjnu 2008) nezajistil seznámení manažerky výstavy Pragodent 2008 Ing. M. B. s technickou zprávou, čímž nebyla dodržena stanovená podmínka požární bezpečnosti podle § 6 odst. 1 písm. b) zákona o požární ochraně a podle čl. II. písm. i) požárního řádu z ledna 2003. Z uvedeného stěžovatel vyvodil, že jde o dvě rozdílná jednání (skutky), založená na dvou

pokračování

zcela rozdílných právních povinnostech, která nemají časovou souvislost, jejichž následky jsou zcela rozdílné (tj. na jedné straně údajné nezajištění školení a na druhé straně údajné neseznámení s technickou zprávou) a jež by naplňovala rozdílné skutkové podstaty správního deliktu. Uložení sankce za skutek, pro který nebylo zahájeno řízení, tak dle stěžovatele byla porušena jeho procesní práva účastníka řízení, neboť nemohl k tomuto skutku v řízení navrhnout důkazy a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Vytýkaný skutek navíc dle stěžovatele ani neodpovídá skutečností prokázaným v řízení. Ing. B. byla s technickou zprávou seznámena jako členka kolaudační komise a kromě toho byla technická zpráva předána stěžovateli do dokumentace předmětné výstavní akce, tedy Ing. B. jako manažerce výstavy, která zajišťovala její přípravu a průběh. Uvedené skutečnosti dle stěžovatele dostatečně osvědčují seznámení Ing. B. s technickou zprávou, neboť žádný právní předpis nestanoví způsob, jakým má být seznámení s technickou zprávou provedeno.

Ke druhému z vytýkaných skutků stěžovatel uvedl, že byt' připouští, že proškolení bylo provedeno osobami nezpůsobilými provádět školení dalších zaměstnanců a v některých směrech školení neodpovídalo zcela rozsahu a podmínkám stanoveným právními předpisy, nemůže taková skutečnost představovat naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 76 odst. 1 písm. c) zákona o požární ochraně. Naplnění uvedené skutkové podstaty dle stěžovatele vyžaduje absenci úkonů směřujících k zabezpečení pravidelného školení zaměstnanců o požární ochraně a odborné přípravy preventivních požárních hlídek nebo preventistů požární ochrany. To se však v daném případě nestalo, neboť pravidelná školení byla stěžovatelem organizačně i personálně zajišťována.

Ve vztahu ke 3. skutku (neseznámení externích pracovníků s technickou zprávou), stěžovatel předně namítal, že městský soud nesprávně posoudil námitku „zmatečností“ 3. bodu výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, dle něhož stěžovatel naplnil skutkovou podstatu § 76 odst. 1 písm. c) zákona o požární ochraně, ačkoliv argumentace v odůvodnění daného rozhodnutí patrně směřuje k prokázání naplnění jiné skutkové podstaty správního deliktu dle § 76 odst. 1 téhož zákona. Tato zmatečnost dle stěžovatele ztěžuje jeho obranu a nelze ji přejít konstatováním soudu, že jde o zřejmou chybu, neboť správní orgán uvedenou kvalifikaci užívá ve svých dokumentech opakovaně a měl dostatečný prostor, aby ji řádně opravil. Stěžovatel pak k věci samé dále namítal, že tím, že nezajistil seznámení pracovníků společností EUR-MED, a.s. a P.A.P.S.T. s.r.o. s technickou zprávou, nemohl naplnit skutkovou podstatu správního deliktu podle § 76 odst. 1 zákona o požární ochraně. Tato povinnost se vůbec nemohla týkat společnosti P.A.P.S.T., která stánek společnosti EUR-MED stavěla a technická správa byla vypracována až po postavení stánku. Pokud městský soud dospěl k závěru, že povinnost zajistit seznámení pracovníků společností EUR-MED a P.A.P.S.T. s technickou zprávou plyne z ustanovení technické zprávy, resp. tuto povinnost na sebe stěžovatel výslovně převzal v technické zprávě, nenalézá tento názor oporu v právním řádu. Stěžovatel byl přesvědčen, že své povinnosti plynoucí z § 6 odst. 1 písm. b) zákona o požární ochraně splnil tím, když vystavovatele (tj. i společnost EUR-MED) seznámil v potřebném a přiměřeném rozsahu s předpisy a požadavky požární bezpečnosti obsahem přihlášky k účasti na výstavě ze dne 30. 5. 2008, jejíž přílohou jsou obecné požadavky dodržování obecně platných předpisů BOZP a PO. Akceptací přihlášky se pak vystavovatel stává dle stěžovatele na pronajatém prostoru primárním subjektem práv a povinností na úseku požární ochrany. Stěžovatel dále uvedl, že technická zpráva není obecně závazným právním předpisem ani dokumentem smluvní povahy ani vnitřním předpisem. Dle stěžovatele lze připustit, že má pouze doporučující charakter, a proto z jejího případného porušení nelze dovozovat naplnění skutkové podstaty některého správního deliktu.

Ve vztahu ke 4. skutku spočívajícímu v tom, že si stěžovatel nevyžádal doklady o ověřených vlastnostech materiálů stánku společnosti EUR-MED z hlediska jejich hořlavosti a požární odolnosti, stěžovatel namítal, že je mu vytýkáno porušení povinnosti, kterou neměl.

Stěžovatel nezůstal nečinný, kontrolu stánku provedl v rámci kolaudační prohlídky dne 16. 10. 2008 a závady, včetně eventuálního nedodržení stanovených podmínek konstrukce stánku společnosti EUR-MED (čl. II technické zprávy), neshledal. Porušení v tomto směru ostatně nebylo konstatováno ani správním orgánem. Dle stěžovatele tedy nedošlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu.

Obdobně i ve vztahu k 5. skutku stěžovatel namítal, že neměl povinnost provádět kontrolu zákazu umístování nebezpečných látek ve výstavních prostorách, a nemohl tedy naplnit skutkovou podstatu správního deliktu dle § 76 odst. 1 písm. k) zákona o požární ochraně. Takového deliktu se dle stěžovatele mohl dopustit pouze ten, kdo uvedený zákaz umístování nebezpečných látek ve výstavních prostorách nerespektoval.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že argumentace stěžovatele obsažená v jeho kasační stížnosti je v zásadě totožná s žalobními námitkami. Žalovaný je toho názoru, že městský soud se s uvedenými námitkami stěžovatele dostatečně vypořádal, a posouzení právních otázek městským soudem považuje žalovaný za správné.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je v dále uvedeném rozsahu důvodná.

Předložená kasační stížnost obsahuje kasační námitky, které se v zásadě kryjí s výše uvedenými žalobními body a brojí proti závěrům žalovaného a městského soudu k jednotlivým vytýkaným skutkům. Kasační námitky tak lze rozdělit do pěti skupin: 1. neseznámení manažerky výstavy s technickou zprávou; 2. nezajištění školení pracovníků pořadatelské služby; 3. neseznámení externích pracovníků s technickou zprávou; 4. nevyžádání dokladů o ověřených vlastnostech materiálů stánku; 5. nezajištění dodržování zákazu umístování hořlavých látek.

III. 1. Neseznámení manažerky výstavy s technickou zprávou

a) Totožnost skutku

Ve vztahu k prvnímu vytýkanému skutku stěžovatel předně namítal nesprávné právní posouzení totožnosti skutku městským soudem.

Nejvyšší správní soud při svém rozhodování dlouhodobě a neměnně zdůrazňuje, že pro veškeré veřejnoprávní delikty v právním řádu České republiky, nejsou-li zákonodárcem výslovně stanoveny odlišnosti nebo nevyplývá-li z povahy příslušného deliktu něco jiného, musejí platit obdobné zásady a principy. Při posuzování totožnosti skutku tak lze v zásadě vycházet z trestněprávní teorie a praxe (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2011, č. j. 2 Afs 91/2009 - 149, www.nssoud.cz).

pokračování

Zásady trestního procesu aplikovatelné i na poli správního trestání pak vyžadují, aby skutek, za který je ukládána sankce, byl totožný se skutkem, pro který bylo zahájeno řízení. Od pojmu „skutek“ je přitom třeba odlišovat „popis skutku“, tzn. slovní vymezení události v příslušném aktu (zejm. v zahájení řízení a rozhodnutí o věci samé). Momentem, který dělí pachatelovo jednání na různé skutky, je následek významný z hlediska sankčního práva, který pachatel způsobil nebo způsobil chtěl. Za jeden skutek lze považovat ty projevy vůle pachatele navenek, které jsou pro tento následek kauzální (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 7. 8. 1984, sp. zn. 3 Tz 6/84, Sb. NS č. 8/85). Tento konkrétní následek (ohrožení nebo porušení zákonem chráněného zájmu) spojuje jednotlivé dílčí akty pachatele do jediného celku - skutku - a zároveň je odděluje od jiných skutků téhož pachatele. Aby se jednalo o jeden skutek, je třeba, aby jednání pachatele bylo příčinou následku, který je znakem skutkové podstaty. Za jediný skutek se pak považuje i delikt pokračující nebo trvající. Totožnost skutku je mimo jiné zachována i tehdy, jestliže se skutečnosti uvedené při zahájení řízení o daném deliktu doplní o další nebo nahradí jinými, nebo některé odpadnou a jiné přibudou, jestliže ovšem podstata skutku zůstane nedotčena. Jak již bylo řečeno, podstatu skutku lze spatřovat především v jednání a následku, který jím byl způsoben, totožnost skutku tedy bude zachována, bude-li zachována alespoň totožnost jednání nebo totožnost následku (srov. rovněž kárná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2009, č. j. 12 Ksz 2/2008 – 124, a ze dne 20. 5. 2015, č. j. 13 Kss 1/2015 – 112, obě dostupná na www.nssoud.cz). U deliktů trvajících není totožnost skutku dotčena, dojde-li ke změně časového období, po které pachatel udržoval protiprávní stav (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 3. 1975, sp. zn. 7 Tz 5/75, Sb. NS č. 5/76).

Zdejší soud pak k požadavkům, které jsou kladeny na vymezení skutku v oznámení o zahájení správního řízení v rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009 - 541, publikovaném pod č. 2119/2010 Sb. NSS, uvedl, že *„je nutno vzít v potaz, že na samém počátku řízení není možné jeho předmět zcela přesně vymezit. V této fázi má správní orgán pouze informace plynoucí z jeho postupu před samotným zahájením správního řízení a z případných vnějších podnětů. Nicméně předmět jakéhokoliv zahajovaného řízení (a pro oznámení o zahájení správně - trestního řízení to platí zvláště) musí být identifikován dostatečně určitě tak, aby účastníkovi řízení bylo zřejmé, jaké jeho jednání bude posuzováno, a aby bylo zaručeno jeho právo účinně se v daném řízení hájit“*.

Na uvedené závěry zdejší soud navázal v citovaném rozsudku ze dne 14. 3. 2011, č. j. 2 Afs 91/2009 – 149: *„Mezi takto vymezeným sdělením předmětu sankčního řízení (jímž se, z logiky věci, každé sankční řízení více či méně formálním způsobem zabývá) a popisem skutku v meritorním rozhodnutí ve věci pak musí existovat alespoň v podstatných rysech soulad, a to zcela v intencích stěžovatelem citovaného odůvodnění nálezů Ústavního soudu (shodně viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 17. 1. 2007, č. j. 2 As 60/2006 – 53, in č. 1163/2007 Sb. NSS). Pro posouzení, zda tento soulad existuje, nelze určit jednotné pravidlo; tuto otázku je nutno posuzovat vždy individuálně, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem posuzované věci. Současně s tím musí být stíhaná osoba taktéž seznámena s předpokládanou právní kvalifikací svého jednání. Tento požadavek je zcela logický, neboť obhajoba této osoby bude obvykle směřovat k popření alespoň některé z komponent skutkové podstaty deliktu, který je jí kladen k tíži. Svou roli zde nepochybně hraje též seznámení se s druhem a výší sankcí, kterými je stíhaná osoba ohrožena; i tato otázka hraje svou roli při volbě procesní strategie. Na rozdíl od skutkového vymezení stíhaného jednání, kde lze v průběhu řízení připustit (jak již bylo výše naznačeno) jen jeho určitá upřesnění či zúžení, změně právní kvalifikace takového jednání principiálně nic nebrání. Je však vždy nutno trvat na požadavku, aby stíhaná osoba byla se změnou právního hodnocení věci seznámena a byl jí dán dostatečný prostor přizpůsobit této skutečnosti její obhajobu (srov. Rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2005, č. j. 2 As 44/2004 - 62, publikovaný pod č. 1378/2007 Sb. NSS, a ze dne 20. 11. 2003, č. j. 5 A 73/2002 - 34, publikovaný pod č. 296/2004 Sb. NSS). [...] Jak bylo již výše konstatováno, mezi skutkem, pro který je ‚sdělováno obvinění‘, a skutkem, za který je pak adresát sankčního rozhodnutí trestán, vskutku nemusí existovat po stránce skutkové naprostý soulad, neboť v průběhu řízení mohou některé dílčí skutečnosti teprve vyplynout najevo, či může jinak dojít ke korektuře původních skutkových předpokladů. Pokud však je v průběhu řízení*

zjištěn určitý aspekt jednání, který ‚obviněnému‘ dosud nebyl vytýkán a vede-li toto nové důlčí skutkové zjištění k rozšíření právní kvalifikace postihovaného jednání, je nutno přistoupit k ‚rozšíření obvinění‘ a poskytnout tak stíhané osobě právo přizpůsobit této nové skutečnosti svou obhajobu‘.

V posuzované věci byl první skutek, pro nějž bylo zahájeno správní řízení, v oznámení tohoto zahájení ze dne 5. 8. 2009, č. j. HSAA-2903-1439/ODP2-2009, vymezen tak, že stěžovatel nezajistil „školení pí. Ing. M. B. (dle poskytnutého rozpisu pracovní funkce z 30. 5. 2005 jde o vedoucího zaměstnance ve smyslu § 11 odst. 4 zákona 262/2006 Sb.) v rozsahu dle § 16 odst. 1, 2 zákona o PO s přihlédnutím k § 23 odst. 1 a 3 a § 26 odst. 1 vyhlášky č. 246/2001 Sb., o stanovení podmínek požární bezpečnosti a výkonu státního požárního dozoru (vyhláška o požární prevenci) tím, že nebyla seznámena např. s požárním řádem a další dokumentací, obsahující stanovení podmínek požární bezpečnosti“ (důraz doplněn).

Jakkoli tedy nebyla předmětná technická zpráva v uvedeném oznámení o zahájení řízení výslovně zmíněna, muselo být i stěžovateli zřejmé, že ji správní orgán zahrnuje do kategorie „další dokumentace obsahující stanovení podmínek požární bezpečnosti“. To vyplývá mj. i z toho, že podle tohoto oznámení o zahájení řízení byly vytýkané skutečnosti zjištěny při tematické kontrole provedené ve dnech 17. 3. a 24. 3. 2009 a uvedené v zápise z kontroly č. j. HSAA-2903-562/ODP2-2009. V tomto zápise, který byl stěžovateli předán, kontrolní orgán jako jeden z kontrolních závěrů výslovně uvádí, že „dle záznamů o školení zaměstnanců pí. Ing. M. B. a pí. V. Š. nebyly tyto pracovnice prokazatelně seznámeny s Požárním řádem, požárním evakuačním plánem, Směrnicí a další dokumentací, kde jsou stanoveny podmínky požární bezpečnosti – viz např. TZPO, Bezpečnostní pokyny – viz zjištění v bodě I.2.1“ (důraz doplněn).

Nejvyšší správní soud tedy souhlasí s městským soudem, že ta část skutku, která spočívala v neseznámení Ing. B. s danou technickou zprávou, byla v popisu skutku od počátku obsažena. Ve výroku původního rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 5. 10. 2009, č. j. HSAA-2903-1690/ODP2-2009, je potom ve vymezení daného skutku výslovně uvedeno neseznámení Ing. B. mj. s danou technickou zprávou jakožto s jedním z dokumentů obsahujících podmínky požární bezpečnosti, opět s tím, že se tak mělo stát formou školení Ing. B. jakožto vedoucího zaměstnance v rozsahu § 16 odst. 1 a 2 zákona o požární ochraně s přihlédnutím k § 23 odst. 1 a 3 a § 26 odst. 1 vyhlášky o požární prevenci. Ze samotného výroku tohoto rozhodnutí není zřejmé, zda tím měl být spáchán správní delikt podle § 76 odst. 1 písm. c), nebo k) zákona o požární ochraně, nebo podle obou těchto ustanovení. Z odůvodnění však vyplývá, že podle názoru správního orgánu prvního stupně naplnil stěžovatel skutkové podstaty obou těchto správních deliktů.

Žalovaný následně ve svém zrušujícím rozhodnutí ze dne 10. 2. 2010, č. j. MV-80497-5/PO-2009, na základě odvolacích námitek stěžovatele korigoval některé skutkové a právní závěry správního orgánu 1. stupně vztahující se mj. právě k 1. skutku. Odvolací orgán měl především určité pochybnosti, zda případné neproškolení jediné zaměstnankyně může naplnit skutkovou podstatu správního deliktu dle § 76 odst. 1 písm. c) zákona o požární ochraně, navíc měl za to, že Ing. B. nebyla v předmětné době vedoucí zaměstnankyní. Dále nebylo podle názoru odvolacího orgánu postaveno najisto, s ohledem na námitky stěžovatele a jím předkládané důkazy, zda příslušné školení Ing. B. bylo, či nebylo provedeno, nebo zda případně bylo provedeno s určitými nedostatky, čímž by ovšem podle odvolacího orgánu nemohla být naplněna skutková podstata správního deliktu dle § 76 odst. 1 písm. c) zákona o požární ochraně, ale do úvahy by připadalo naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 76 odst. 1 písm. e) zákona o požární ochraně. Správní orgán prvního stupně se podle závěrů odvolacího orgánu rovněž dostatečně nevypořádal s připomínkou stěžovatele o elektronické přístupnosti jednotlivých dokumentů požární ochrany. Odvolací orgán měl konečně v obecné rovině za to, že jednotlivými vytýkanými skutky nemohly být souběžně naplněny skutkové podstaty správních deliktů dle § 76 odst. 1 písm. c) a písm. k) zákona o požární ochraně, neboť správní delikt dle § 76 odst. 1 písm. c) zákona o požární ochraně je podle žalovaného ve vztahu

pokračování

ke správnímu deliktu dle § 76 odst. 1 písm. k) tohoto zákona v poměru speciality a jednočinný souběh těchto správních deliktů je tudíž vyloučen.

Na základě tohoto závazného právního názoru odvolacího orgánu a korekce původních skutkových a právních závěrů dospěl posléze správní orgán prvního stupně v rozhodnutí ze dne 7. 5. 2010, č. j. HSAA-2011-623/ODP2-2010, k výše uvedenému vymezení a právní kvalifikaci 1. skutku, jenž měl spočívat v neseznámení manažerky výstavy Ing. B. s předmětnou technickou zprávou k zajištění požární ochrany během této výstavy, čímž má být naplněna výlučně skutková podstata § 76 odst. 1 písm. k) zákona o požární ochraně. Ačkoli tedy došlo k výraznému zúžení daného skutku pouze na jeden z původně vytýkaných prvků a v souvislosti s tím došlo i k zúžení právní kvalifikace pouze na delikt dle § 76 odst. 1 písm. k) zákona o požární ochraně, nelze říci, že by bylo stěžovateli vytýkáno v novém rozhodnutí prvního stupně něco zcela jiného, než tomu bylo v oznámení o zahájení řízení a v původním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Vymezení skutku i jeho právní kvalifikace byly v průběhu řízení správními orgány postupně korigovány právě s ohledem na skutkové i právní námitky stěžovatele, nelze tedy říci, že by konečné vymezení tohoto skutku a jeho právní kvalifikace byly pro stěžovatele překvapující a že by tím byl zkrácen na svých procesních právech, tedy především na právu účinně se bránit danému obvinění ze správního deliktu (právu na obhajobu). Možnost uplatňovat nové skutečnosti a navrhopvat nové důkazy měl přitom stěžovatel i v obou odvolacích řízeních (tedy i po upřesnění skutku a jeho právní kvalifikace v novém rozhodnutí prvního stupně), neboť v řízení o správním deliktu se dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu neuzije § 82 odst. 4 správního řádu (koncentrace řízení) a odvolací orgán tudíž nemůže odmítnout provést navržené důkazy pouze s poukazem na to, že nebyly navrženy v řízení v prvním stupni (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, publikovaný pod č. 1856/2009 Sb. NSS, a ze dne 27. 11. 2012, č. j. 1 As 136/2012 – 23, publikovaný pod č. 2786/2013 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud tedy neshledal danou kasační námitku důvodnou a má zároveň za to, že rovněž prekluzivní jednoroční lhůta pro zahájení správního řízení uvedená v § 77 odst. 1 zákona o požární ochraně byla i ve vztahu k předmětnému skutku zachována.

b) Nedostatečné zjištění skutkového stavu

Pokud jde o námitku stěžovatele, že se uvedené pochybení ve skutečnosti nestalo, a závěr žalovaného tak neodpovídá v řízení prokazaným skutečnostem, neboť Ing. B. byla členkou kolaudační komise, již byla technická zpráva předložena, zdejší soud neshledává závěr městského soudu, že správní orgány vycházely z dostatečně zjištěného skutkového stavu.

Zákon o požární ochraně sice v § 6 odst. 1 písm. b) ukládá povinnost „*prokazatelným způsobem stanovit a dodržovat podmínky požární bezpečnosti provozovaných činností*“, uvedené ustanovení však nijak nezbavuje správní orgán důkazní povinnosti, tj. zjistit skutkový stav věci a prokázat naplnění všech znaků skutkové podstaty správního deliktu. V této souvislosti lze připomenout usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68, publikované pod č. 3014/2014 Sb. NSS, v němž rozšířený senát odmítl přenesení „*důkazního břemene*“ na obviněného, byť by se jednalo jen o část dokazování. Dle citovaného usnesení nese povinnost k dostatečnému prokázání skutkového stavu věci „*ve všech směrech správní orgán, bez zřetele na to, zda jde o objasňování skutkových okolností svědčících ve prospěch či neprospěch obviněného, stejně jako bez ohledu na to, jestli obviněný vůbec na svou obhajobu něco tvrdí a (nebo) ke svým tvrzením navrhuje důkazy a jaké. Dlužno dodat, že tvrdí-li obviněný určité skutečnosti, které jsou podle obecných zkušenostních pravidel krajně nepravděpodobné, nenabízí k nim žádný rozumný důkaz*“.

a ani správní orgán takový důkaz není s to opatřit, lze dospět na základě toho, jak se věci obvykle dějí, k závěru o nevěrohodnosti takových tvrzení. Předpokladem pro správnou aplikaci hmotného práva je náležitý procesní postup správního orgánu, v němž jsou vyhledány, opatřeny, provedeny a zhodnoceny potřebné důkazy ústící do správných a úplných skutkových zjištění. Dokazování musí být přitom zásadně zaměřeno na znaky skutkové podstaty přestupku“.

Ačkoliv se v citovaném rozhodnutí rozšířený senát zabýval otázkou důkazní povinnosti správního orgánu v řízení o přestupku, lze uvedené závěry vztáhnout i na řízení o jiném správním deliktu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2014, č. j. 5 Afs 15/2012 – 102, publikovaný pod č. 3053/2014 Sb. NSS). V posuzovaném případě přitom nelze tvrzení stěžovatele *a priori* považovat za nevěrohodná, a pokud je správní orgán za taková považoval, měl tímto směrem zaměřit své dokazování. Mohl zejména vyslechnout Ing. B. a případně předvolat i další členy kolaudační komise, aby ověřil, zda a jakou formou proběhlo seznámení s podkladovými dokumenty. Správní orgán I. stupně stejně tak mohl ověřit, do jaké míry Ing. B. skutečně zná obsah technické zprávy, a posoudit, zda její znalost odpovídá vykonávané funkci.

Podle § 76 odst. 1 písm. k) zákona o požární ochraně hasičský záchranný sbor kraje při výkonu státního požárního dozoru může právnické osobě nebo podnikající fyzické osobě provozující činnosti se zvýšeným požárním nebezpečím uložit pokutu až do výše 500 000 Kč, jestliže poruší povinnosti vyplývající z předpisů o požární ochraně tím, že „*nedodržuje stanovené podmínky požární bezpečnosti provozovaných činností, technologických postupů nebo zařízení anebo nezabezpečuje údržbu a opravy technických a technologických zařízení způsobem a ve lhůtách stanovených technickými podmínkami nebo výrobcem zařízení“*.

Součástí objektivní stránky této skutkové podstaty je tedy porušení povinnosti dodržovat stanovené podmínky požární ochrany, nikoliv povinnosti **prokazatelně dodržovat** [srov. naopak § 76 odst. 1 písm. j) zákona o požární ochraně, dle něhož je mimo jiné sankcionováno jednání, kdy příslušná osoba „**prokazatelně nestanoví podmínky požární bezpečnosti**“]. Pokud tedy správní orgán spatřoval naplnění výše uvedené skutkové podstaty v neseznámení Ing. B. s technickou zprávou, bylo na něm, aby ověřil rovněž tvrzení stěžovatele, že Ing. B. byla s touto zprávou seznámena jakožto členka dané kolaudační komise.

Nejvyšší správní soud tedy shledal uvedenou kasační námitku důvodnou, neboť správní orgán nepostupoval v posuzovaném řízení tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o správním deliktu (§ 3 správního řádu).

III. 2. Nezajištění školení pracovníků pořadatelské služby

Ve vztahu k vytýkanému nezajištění školení pracovníků pořadatelské služby stěžovatel předně namítal, že naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 76 odst. 1 písm. c) zákona o požární ochraně vyžaduje úplnou absenci úkonů stěžovatele směřujících k zabezpečení pravidelného školení svých zaměstnanců o požární ochraně.

S touto argumentací se Nejvyšší správní soud neztotožňuje a připomíná, že již byla přesvědčivě vyvrácena jak městským soudem, tak žalovaným. Podle § 76 odst. 1 písm. c) zákona o požární ochraně se předmětného správního deliktu dopustí ten, kdo „*nezabezpečí pravidelné školení svých zaměstnanců o požární ochraně a odbornou přípravu preventivních požárních bládek nebo preventistů požární ochrany, jakož i odbornou přípravu v jednotkách požární ochrany“*.

Ačkoliv by tedy bylo možno souhlasit se stěžovatelem, že drobné dílčí nedostatky z hlediska obsahu provedeného školení nemohou naplnit skutkovou podstatu správního deliktu

pokračování

dle § 76 odst. 1 písm. c) zákona o požární ochraně, nelze akceptovat názor stěžovatele, že v daném případě jsou vytýkaná pochybení pouze menšího významu. Povinnost zabezpečit pravidelné školení zaměstnanců o požární ochraně stanovená v § 16 zákona o požární ochraně bezesporu zahrnuje i povinnost zajistit tato školení osobami, jež splňují zákonné požadavky (viz § 11 a § 16a citovaného zákona). Vyhláška o požární prevenci pak stanoví jednotlivé druhy, obsah, rozsah a lhůty školení zaměstnanců o požární ochraně, jakož i odborné přípravy preventivistů požární ochrany a zaměstnanců zařazených do preventivních požárních hlídek (§ 23 a násl. vyhlášky o požární prevenci).

Podmínku, dle níž musí být školení vedeno osobou s požadovanou odbornou způsobilostí, je přitom třeba považovat za stěžejní a nelze ji bagatelizovat. Odborná způsobilost školitele je totiž nezbytným předpokladem k tomu, aby následná školení dalších osob proběhla v souladu se zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 8 Afs 17/2012 - 375, publikovaný pod č. 2822/2013 Sb. NSS, v němž se zdejší soud zabýval typově podobnou otázkou odborné způsobilosti zaměstnanců obchodníka s cennými papíry).

V posuzovaném případě přitom není pochyb o tom, že V. Š. a P. B. nesplňovali požadované odborné předpoklady dle § 16a odst. 1 písm. c) zákona o požární ochraně, a stejně tak bylo prokázáno, že jimi prováděná školení neodpovídala obsahovým požadavkům stanoveným v § 23 vyhlášky o požární prevenci. Správní orgány se ve svých rozhodnutích rovněž zabývaly závažností vytýkaných pochybení, a dostatečně tak odůvodnily naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 76 odst. 1 písm. c) zákona o požární ochraně.

Uvedená kasační námitka tedy není důvodná.

III. 3. Neseznámení externích pracovníků s technickou zprávou

Pokud jde o stěžovatelovu námitku „*zmatečnosti*“ [resp. vzhledem k tomu, že se jedná o správní rozhodnutí, spíše nesrozumitelnosti – viz § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] 3. bodu výroku správního orgánu I. stupně ze dne 7. 5. 2010, uvedená námitka již byla dostatečně vypořádána jak žalovaným, tak městským soudem, kteří shledali, že zřejmou chybou v psaní došlo k záměně § 76 odst. 1 písm. k) zákona o požární ochraně za § 76 odst. 1 písm. c) téhož zákona, přičemž z obsahu výroku je zcela zřejmé, jakého správního deliktu se stěžovatel dopustil. Nejvyšší správní soud se s tímto posouzením ztotožňuje a pro stručnost odkazuje na odůvodnění těchto rozhodnutí.

Za nedůvodné zdejší soud považuje i námitky stěžovatele, dle nichž nebylo jeho povinností seznamovat externí pracovníky s podmínkami požární ochrany, neboť tato povinnost nevyplyvá z právního řádu.

Povinnost „*prokazatelným způsobem stanovit a dodržovat podmínky požární bezpečnosti provozovaných činností*“ vyplývá z § 6 odst. 1 písm. b) zákona o požární ochraně a je dále konkretizována v § 15 odst. 1 citovaného zákona, dle něhož „*[p]rávnícké osoby a podnikající fyzické osoby provozující činnosti uvedené v § 4 odst. 2 a 3 jsou povinny zpracovávat předepsanou dokumentaci požární ochrany, plnit podmínky požární bezpečnosti v ní stanovené a udržovat ji v souladu se skutečným stavem*“. Na uvedená ustanovení pak navazuje vymezení správního deliktu v § 76 odst. 1 písm. k) téhož zákona, jehož se dopustí ten, kdo „*nedodržuje stanovené podmínky požární bezpečnosti provozovaných činností, technologických postupů nebo zařízení anebo nezabezpečuje údržbu a opravy technických a technologických zařízení způsobem a ve lhůtách stanovených technickými podmínkami nebo výrobcem zařízení*“.

V daném případě byly podmínky požární bezpečnosti provozovaných činností zpracovány mimo jiné do Směrnice pro organizaci a provádění požární ochrany a do technické

zprávy. Citovaná směrnice pak ve vztahu k vytykánému skutku v bodě 2.3. stanoví povinnost vedoucích zaměstnanců zajistit, aby „*externí pracovníci, kteří dočasně vykonávají pracovní úkoly na pracovištích společnosti, byli před zahájením prací prokazatelně seznámeni s předpisy PO platnými ve společnosti*“. Obdobně požární řád z ledna 2003 ve svém čl. II písm. i) stanoví, že „*[p]řed zahájením výstavní akce musí být zajištěna s celým výstavním personálem důkladná instruktáž z Tech. zprávy PO o požárním riziku a nutných preventivních opatřeních k zajištění požární ochrany*“. Analogický požadavek rovněž vyplývá i ze samotné technické zprávy, jež v čl. V bodu 3 posledním odstavci uvádí: „*Se všemi požadavky uvedenými v této TZ a zásadami požární bezpečnosti je nutno seznámit všechny zúčastněné vystavovatele i ostatní dotčené osoby (např. požární hlídku, pořadatele, subdávatele služeb po dobu výstavy apod.)*“.

Uvedená povinnost seznámit externí pracovníky ostatně koresponduje i s povinností zabezpečit školení o požární ochraně u osob, které se příležitostně zdržují na pracovištích právnických osob nebo podnikajících fyzických osob, jestliže tyto osoby vykonávají činnosti uvedené v § 4 odst. 2 a 3 zákona o požární ochraně nebo přicházejí do styku s těmito činnostmi (viz § 16 odst. 3 zákona o požární ochraně). Stanovená povinnost tedy není nijak excesivní, nýbrž odpovídá požadavkům zákona a je vzhledem k předmětu provozované činnosti zcela zásadní k zajištění požární ochrany.

Právní regulace na úseku požární ochrany je založena na tom, že konkrétní nastavení bezpečnostního systému požární ochrany je ponecháno na provozovateli činnosti, jež jsou spojeny s určitým požárním rizikem. Zákon o požární ochraně v této souvislosti upravuje základní povinnosti, jež jsou dále upřesněny vyhláškou o požární prevenci, ovšem konkrétní stanovení podmínek požární ochrany je ponecháno na provozovateli, který je povinen prostřednictvím odborně způsobilé osoby nastavit podmínky požární ochrany s ohledem na specifika provozované činnosti. Uvedení vyčerpávajícího výčtu možných opatření přímo v zákoně by nebylo vhodné s ohledem na různorodé vnitřní uspořádání, rozdílné charakteristiky provozované činnosti či možné vlivy vnějšího prostředí a neumožňovalo by pružně reagovat na měnící se realitu (srov. bod 133 výše citovaného rozsudku ze dne 17. 1. 2013, č. j. 8 Afs 17/2012 - 375).

Stanovené podmínky požární ochrany tedy již z povahy věci nemohou představovat pouhá doporučující ustanovení, jak argumentuje stěžovatel, nýbrž je nepochybné, že jsou závazné pro pracovníky stěžovatele a případně další osoby, které se v daném objektu nacházejí. Stěžovatel přitom odpovídá za dodržování stanovených podmínek požární ochrany ve všech prostorách, které užívá k provozování činnosti. Nelze zde proto akceptovat argument stěžovatele, že za primární subjekt povinností na úseku požární ochrany je třeba považovat jednotlivé vystavovatele.

V posuzovaném případě není pochyb o tom, že právě stěžovatel je provozovatel činnosti se zvýšeným požárním nebezpečím [§ 4 odst. 1 písm. b) zákona o požární ochraně]. Jemu tedy svědčila povinnost stanovit podmínky požární ochrany pro jím provozované činnosti (pořádání výstav, veletrhů, přehlídek a obdobných akcí) v předmětném objektu a pro něj tedy byly stanovené podmínky také závazné. Pronájemem prostoru jednotlivým vystavovatelům tedy stěžovatel nepřestává v uvedeném objektu provozovat činnost se zvýšeným požárním nebezpečím, neboť právě v pořádání výstav a veletrhů předmět jeho činnosti spočívá a právě k těmto účelům byl stěžovatel povinen stanovit podmínky požární bezpečnosti.

Jakkoli obecně platí, že veřejnoprávní povinnost nelze přenést soukromoprávním jednáním na jinou osobu, zákon o požární ochraně obsahuje v daném ohledu speciální úpravu v § 2 odst. 2: „*Právnícké osoby a podnikající fyzické osoby plní povinnosti na úseku požární ochrany ve všech prostorách, které užívají k provozování činnosti. Za plnění povinností na úseku požární ochrany u právnických osob odpovídá statutární orgán a u podnikajících fyzických osob tyto osoby nebo jejich odpovědný zástupce.*

pokračování

Provozuje-li činnost v prostorách více právnických osob nebo podnikajících fyzických osob, plní povinnosti na úseku požární ochrany na místech, která užívají společně, vlastníke těchto prostor, není-li smlouvou mezi nimi sjednáno jinak. Součástí smlouvy musí být i určení osoby odpovědné za plnění povinností na úseku požární ochrany.“ Zákon o požární ochraně tedy nebrání tomu, aby plnění určitých dílčích povinností stěžovatel přenesl na další osoby, bylo by však možné tak učinit pouze na základě dostatečně přesného vymezení přenášených povinností a určení osoby odpovědné za jejich plnění. Jak však v napadeném rozsudku konstatoval městský soud, „*plné přenesení odpovědnosti za plnění podmínek požární bezpečnosti na jednotlivé vystavovatele je jen těžko představitelné. Žalobce by tak totiž zcela ztratil možnost kontroly nad projekty jednotlivých stánků a jejich následnou montáží z hlediska prvků požární bezpečnosti. Pro posouzení rizika požáru a zabránění jeho vzniku je jisté důležité i posouzení (a zajištění) toho, jak se jednotlivé expozice mohou vzájemně ovlivňovat z hlediska požární bezpečnosti. Koordinaci jednotlivých projektů stánků pak musí logicky provádět organizátor výstavy.“*

Přenos některých povinností na nájemce pronajatých prostor předpokládala v bodě 2.1. i Směrnice pro organizaci a provádění požární ochrany. Dle citovaného ustanovení však bylo nutné tento přenos vždy uvést v nájemní smlouvě se specifikací činností a povinností na úseku požární ochrany. Ve smlouvě přitom mají být určeny jak povinnosti pronajímatele, tak nájemce. Dle bodu 2.2. uvedené směrnice je pak statutární orgán stěžovatele povinen kontrolovat, zda je u nájemců smluvně zabezpečeno plnění povinností na úseku požární ochrany.

Nelze tedy souhlasit se stěžovatelem, že k přenosu povinností na jednotlivé vystavovatele došlo, a to na základě čl. X bodu 7 všeobecných podmínek účasti, jež byly přílohou přihlášky k výstavě. Citované ustanovení vystavovateli zakazuje „*používat zápalné a hořlavé látky, používat otevřený oheň, krb nebo troubu v pronajatém stánku, pokud to neprojedná s organizátorem výstavy a nedostane jeho písemný souhlas“*, a následně toliko uvádí, že „*[p]latné požární předpisy přitom musí být dodrženy“*. Vzhledem k výše uvedeným podmínkám přenosu povinností na úseku požární ochrany tedy citované ustanovení není způsobilé zbavit stěžovatele uvedených povinností.

V nyní posuzované věci proto stěžovatel nepostupoval v souladu se stanovenými podmínkami požární bezpečnosti (čl. 2.3. Směrnice pro organizaci a provádění požární ochrany a čl. V bod 3 technické zprávy), jestliže nezajistil seznámení externích pracovníků s technickou zprávou. Závažnost tohoto pochybení přitom nelze dle Nejvyššího správního soudu nijak zlehčovat, neboť seznámení s podmínkami požární bezpečnosti je jedním ze základních předpokladů jejich faktického dodržování. Nejedná se tedy o případ hraničního pochybení. Zdejší soud proto uzavřel, že správní orgány měly dostatečný zákonný podklad pro uznání stěžovatele vinným ze spáchání správního deliktu dle § 76 odst. 1 písm. k) zákona o požární ochraně.

Uvedené kasační námitky tedy nejsou důvodné.

III. 4. Nevyžádání dokladů o ověřených vlastnostech materiálů stánku

Stěžovatel v kasační stížnosti ve vztahu ke 4. skutku předně namítal, že je mu vytýkáno porušení povinností, které neměl. Zároveň popřel, že by byl nečinný, neboť provedl kontrolu stánků v rámci kolaudační kontroly, a závady, co se týče nedodržení stanovených podmínek konstrukce stánku společnosti EUR-MED, a.s., neshledal. Porušení takovéto povinnosti ostatně ani správní orgán stěžovateli nevytýkal.

Nejvyšší správní soud považuje tuto námitku za důvodnou.

Správní orgány stěžovateli vytýkaly naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 76 odst. 1 písm. k) zákona o požární ochraně spočívající v nečinnosti stěžovatele, který si nevyžádal doklady o ověřených vlastnostech materiálů stánků z hlediska jejich hořlavosti

a požární odolnosti poté, co tyto doklady nebyly dodavatelem stánku společnosti EUR-MED, a.s. předloženy. Správní orgány přitom odkazovaly na čl. II technické zprávy, který stanoví konkrétní požadavky na materiály, z nichž mohou být konstruovány patrové expozice.

Předmětem sporu je tedy právní otázka, zda stěžovatel tím, že si nevyžádal doklady o ověřených vlastnostech materiálů stánků, naplnil skutkovou podstatu správního deliktu dle § 76 odst. 1 písm. k) zákona o požární ochraně spočívající v nedodržení stanovených podmínek požární bezpečnosti.

Základním předpokladem vzniku odpovědnosti za správní (či jiný veřejnoprávní) delikt je porušení právní povinnosti (protiprávní jednání), s nímž zákon spojuje vznik takové odpovědnosti (zásada *nullum crimen, nulla poena sine lege* – viz čl. 39 Listiny základních práv a svobod, čl. 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 15 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech atd.). Nejvyšší správní soud zde souhlasí se stěžovatelem, že protiprávnost jednání stěžovatele ze zjištěných skutečností nevyplývá. Citovaný článek technické zprávy nestanoví povinnost stěžovatele vyžádat si předmětné doklady od dodavatelů stánků a tuto povinnost nelze dovodit ani přímo z § 6 odst. 1 písm. b) zákona o požární ochraně. Správní orgán I. stupně ani žalovaný přitom stěžovateli nevytýkají, že by stánek společnosti EUR-MED, a.s. z konstrukčního hlediska neodpovídal stanoveným podmínkám požární ochrany, ani to, že by stěžovatel před zahájením výstavní akce stav daného stánku nezkontroloval, nýbrž spatřují pochybení stěžovatele v tom, že si nevyžádal příslušné doklady od dodavatele stánku společnosti EUR-MED, a.s.

Nejvyšší správní soud je tedy toho názoru, že stěžovatel tím, že si nevyžádal příslušné doklady od dodavatele stánku, neporušil stanovenou podmínku požární bezpečnosti obsaženou v čl. II technické zprávy, neboť citované ustanovení mu povinnost takového obsahu neukládá. Není-li tedy tato povinnost stanovena v podmínkách požární bezpečnosti, nemůže její nedodržení vést k naplnění skutkové podstaty § 76 odst. 1 písm. k) zákona o požární ochraně.

III. 5. Nezajištění dodržování zákazu umístování hořlavých látek

Dle 5. bodu výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 7. 5. 2010 se stěžovatel dopustil správního deliktu dle § 76 odst. 1 písm. k) zákona o požární ochraně tím, že nedodržel stanovené podmínky požární bezpečnosti provozovaných činností, když nezajistil v době konání výstavy Pragodent 2008 dodržování zákazu umístování hořlavých kapalin a plynů v prostoru stánku EUR-MED, a. s. stanoveného v čl. V. bodu 3 písm. k) technické zprávy.

Stěžovatel obdobně jako ve vztahu ke 4. skutku namítal, že nemohl naplnit skutkovou podstatu uvedeného správního deliktu dle § 76 odst. 1 písm. k) zákona o požární ochraně, neboť neměl povinnost provádět kontrolu zákazu umístování nebezpečných látek ve výstavních prostorách. Takového deliktu se dle stěžovatele mohl dopustit pouze ten, kdo nerespektoval zákaz umístování nebezpečných látek ve výstavních prostorách, nikoliv stěžovatel, jemuž nebyla povinnost kontrolovat zákaz umístování nebezpečných látek ve výstavních prostorách stanovena obecně závazným právním předpisem, jiným předpisem ani smluvním závazkem.

Nejvyšší správní soud považuje tuto námitku za nedůvodnou.

Stěžovateli není vytýkáno, že neprovedl kontrolu, nýbrž že nezajistil dodržování zákazu umístování hořlavých kapalin a plynů v prostoru stánku EUR-MED, a.s. Tento zákaz je systematicky zakotven v čl. V. (*Nutná preventivní opatření*) bodu 3. (*Další požadavky na zajištění PO*) písm. k) technické zprávy, který konkrétně stanoví: „*Kromě již specifikovaných požadavků a podmínek pro zajištění požární bezpečnosti je nutno dále dodržet: [...] Ve výstavních expozicích je zakázáno umístovat*

pokračování

hořlavé kapaliny a plyny, výbušné látky a další požární nebezpečné nebo zdraví škodlivé materiály a látky.“
(důraz doplněn)

Ze systematiky technické zprávy ani z citovaného ustanovení tedy nevyplývá, že by se uvedená povinnost neměla vztahovat na organizátora výstavy, ale byla určena pouze jednotlivým vystavovatelům. Nejvyšší správní soud proto obdobně jako u 3. z vytykánych skutků dospěl k závěru, že stanovená podmínka požární bezpečnosti byla pro stěžovatele závazná, a pro stručnost odkazuje na výše uvedenou část odůvodnění (viz III. 3.). Zároveň bylo v průběhu správního řízení postaveno najisto a ani stěžovatel tento závěr nezpochybňuje, že uvedená podmínka nebyla ve stánku společnosti EUR-MED, a.s. dodržena, což přispělo k rychlému šíření požáru. Např. v zápise ze zmiňované tematické kontroly provedené ve dnech 17. 3. a 24. 3. 2009 se pod bodem 3. 5. uvádí: „*V rámci zjišťování příčin požáru byl prokázán výskyt vysoce hořlavých látek (sprejů) v prostoru stánku EUR-MED, a. s. způsobujících vysokou rychlost šíření požáru (viz Odborné vyjádření Kriminálního ústavu Praha – č.j. KUP-7008/CB-2008), zároveň bylo toto zjištění potvrzeno ze strany zástupce společnosti EUR-MED, a. s. – umístění 12 ks sprejů ve stánku EUR-MED, a.s. – tímto nebyly plněny stanovené podmínky požární bezpečnosti – dále viz porušení předpisů o PO.“*

Jistě lze souhlasit se stěžovatelem, že by bylo účelné učinit za splnění této povinnosti odpovědné především jednotlivé vystavovatele. V posuzovaném případě ovšem k tvrzenému přenosu uvedené povinnosti na jednotlivé vystavovatele v rozsahu, který uváděl stěžovatel, nedošlo, jak již bylo taktéž podrobně odůvodněno v části III. 3., na niž zdejší soud opět odkazuje. Zároveň Nejvyšší správní soud připomíná, že pro vznik odpovědnosti za jiný správní delikt dle § 76 odst. 1 písm. k) zákona o požární ochraně se nevyžaduje zavinění.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že správní orgány měly dostatečný zákonný podklad pro uznání stěžovatele vinným ze spáchání správního deliktu dle § 76 odst. 1 písm. k) zákona o požární ochraně, neboť bylo prokázáno, že stěžovatel nezajistil dodržování zákazu umístění nebezpečných látek ve výstavních expozicích stanoveného v čl. V. bodu 3 písm. k) technické zprávy.

IV.

Závěr a náklady řízení

Z důvodů uvedených v částech III. 1.b) a III. 4. shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadený rozsudek městského soudu. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. V dané věci by městský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem neměl jinou možnost, vzhledem ke zjištěným vadám správního řízení, resp. nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí, než rozhodnutí žalovaného zrušit. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. rozhodl tak, že sám rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný postupovat podle právního názoru vysloveného v rozsudku Nejvyššího správního soudu.

Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Stěžovatel měl ve věci úspěch, podle § 60 odst. 1 s. ř. s. mu tedy přísluší právo na náhradu nákladů řízení. Stěžovatel byl v řízení před městským soudem i v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem JUDr. Jirím Římalem, náleží mu tedy náhrada nákladů spojených se zastoupením. Stěžovatel náklady spojené s uvedeným zastoupením v řízení před městským soudem výslovně nevyčísлил, Nejvyšší správní soud proto o nich rozhodl

na základě skutečností zřejmých ze spisu. Tyto náklady tedy spočívají v odměně advokáta za zastupování ve výši 2 x 2 100 Kč za dva úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby [§ 7 bod 5, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2012], a v paušální náhradě hotových výdajů advokáta ve výši 2 x 300 Kč za dva úkony právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 4800 Kč. V řízení o kasační stížnosti pokračovalo zastoupení stěžovatele advokátem JUDr. Jiřím Římalem, přičemž náklady na jeho odměnu a náhradu hotových výdajů byly vyčísleny v přípisu ze dne 31. 10. 2013 a byly soudem uznány v následujícím rozsahu: stěžovateli náleží náhrada zastoupení v řízení o kasační stížnosti ve výši 1 x 3 100 Kč za jeden úkon právní služby, tj. podání kasační stížnosti [§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, ve znění účinném od 1. 1. 2013] a v paušální náhradě hotových výdajů ve výši 1 x 300 Kč za jeden úkon právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 3400 Kč. Nejvyšší správní soud tak přiznal stěžovateli náhradu nákladů připadajících na jeho zastoupení ve výši 8200 Kč, zvýšenou o částku 1722 Kč odpovídající DPH ve výši 21 %, celkem tedy 9922 Kč. Dále stěžovateli náleží náhrada za zaplacené soudní poplatky za podání žaloby ve výši 2000 Kč a za kasační stížnost ve výši 5000 Kč. Celkem tedy přiznal Nejvyšší správní soud stěžovateli na náhradě nákladů řízení částku 16 922 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 22. července 2015

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu